

kan meget vel bifalde den Tanke, som ligger deri, men jeg troer ikke, det er rigtigt at gaae ind paa den i dette Dieblif. Det vil være en Anstalt af en ganske forskjellig Art; det er ikke nogen Livsforsikring, men en Sparekasse, og det forekommer mig, at det er rigtigt ved saadanne Anstalter at fastholde deres bestemte Charakter, der paatrykker den hele Bestyrelse og Forretningsgang sit Præg; og jeg er derhos bange for, at det, man vil opnaae ved den nye Paragraph, ikke vil opnaaes i nogen betydelig Grad, medens det i det Væsentlige vil kunne opnaaes ad anden Ve. At opsumere Sparepenge i en Sparekasse for engang siden, naar de ere vorede til et tilstrækkeligt Beløb, at anvende dem til nu at kjøbe en opsat Livrente for, er Noget, hvortil dette jo ikke behøves, men Grunden, hvorfor man ønsker denne nye Udvidelse af Anstalten, er den, at man vil sætte Bedkommende under en Slags Tvang, idet man vil have en Anstalt, hvorfra de, som have gjort Indskud, ikke skulde kunne tage dem tilbage, men hvor de ere bundne til efter en vis given Tid at anvende Indskudene til et vist bestemt Diemed. Jeg er kun bange for, at de Fleste ville lade sig affrække just ved dette, ligesom jeg troer, at det heller ikke altid just er ganske klogt at paalægge sig selv et saadant Vaand, da der selv for den forsynligste og forfigtigste Mand kan indtræde saadanne Tilfælde, hvor det vilde være særdeles vigtigt for ham, om han kunde tage sine Sparepenge tilbage og anvende dem paa anden Maade. Jeg er altsaa imod denne nye Paragraph, baade fordi jeg anseer Foreningen af denne Anstalt med Livsforsikringsanstalten for at ville volde Vanffelighed, og fordi jeg ikke troer, at den vil blive benyttet i noget syndeligt Omfang, og endelig fordi man efter min Mening her gaaer for vidt i at paavirke den Enkelte, idet man ligesom vil lokke ham til at paalægge sig en Tvang, som man ikke tiltroer ham Charakterstyrke nok til at udøve mod sig selv. Jeg troer, som sagt, at den Besværliggjørelse af Anstaltens Forretning, som vil opstaae herved, ikke vil være ganske ringe. For det Første er der ikke i Forslaget sagt Noget om, hvor smaa Indskud der kan gjøres. Naar man indfylder en lille Sum, for at

den efter et vist Antal Aars Forløb med Rente og Rentens Rente skal anvendes til at kjøbe en Overlevelsesrente eller en Livrente for, saa er Renteberegningen herved i og for sig ikke besværlig; thi den skeer naturligvis ikke for hvert enkelt Tilfælde, men man har Tabeller, hvoraf man strax kan see, at f. Ex. 1 Rd. med Rente og Rentens Rente bliver i saa og saamange Aar til saa og saa stor en Værdi. Men der skal anlægges Bøger, og der skal være en Conto for ethvert saadant Indskud, og saa maa man huske paa, at det ikke bliver ved eet Indskud, men Tanken er, at der skeer mange smaa Indskud. Ethvert saadant nyt lille Indskud henstaaer altsaa fra et forskjellig Tidspunkt, og indtil det skal anvendes, og altsaa maa der for hvert Indskud beregnes særlig Rente, og alt dette skal opsummeres, saa at det vil blive ikke lidet besværligt, især naar man ikke tilføier nogen Grændse for, hvor smaa Indskudene kunne være. Naar man havde en Grændse, saaledes at det skulde være visse, jeg vil ikke sige Summer, men smaa Beløb af en vis Størrelse, saa at Renteberegningen vilde være lettere, vilde dette naturligvis medføre nogen Lettelse; men jeg troer dog, det vilde være en ikke ringe Besværlighed for at opnaae et Formaal, som for enhver Mand med nogen Styrke i Charakteren kan opnaaes ad anden Ve, og som for deres Bedkommende, der mangle en fast Villie, ikke vil opnaaes, fordi Folk ikke ville indlade sig derpaa. Dette er, hvad jeg for Dieblifket har at bemærke.

Finantsministeren: Det forholder sig ganske rigtig, naar den ærede Ordfører yttrede, at der ikke fra min Side egentlig kan reises nogen sær Modstand mod Undringsforslaget under Nr. 3, saameget mindre som den samme Bestemmelse tildeels findes i de tidligere Planer, ligesom den har en vis Retfærdiggjørelse deri, at Anstalten bestaaer under Statens Garantii. Naar denne Bestemmelse imidlertid ikke er optagen i Lovforslaget, da er Grunden dertil den, at jeg troer, at ligesom Erfaringen har viist, at Anstaltens Virksomhed har været begrændset ved selve de tilstedeværende Forhold, saaledes troer jeg ogsaa, at det vil være rettest ligeledes for Fremtiden at lade disse For-